

af fri Villie har afført sig al den Magt og Myndighed, han havde, at fremkomme med et Forslag af denne Art, som utvivlsomt gaar ud paa, at Hans Majestæt skal stille sig af med den ubetydelige Magt, som Retten til at uddele en Dekoration m. m. indeholder. Det ærede Medlem sagde, at det kan ikke ske, medmindre Kongen gjør det frivillig; men naar det ærede Medlem har denne Betragtning, saa skalde han vente, til Hans Majestæt frivillig gennem sine Ministre lod fremkomme et Forslag, der sigtede dertil. Jeg skal i det Hele sige, at saalænge man ikke vil gaa til at fremme det Lovforslag, der er fremlagt af Regjeringen, og som gaar om ikke i denne, saa dog i en tilsvarende Retning, et Lovforslag, hvor der er Spørgsmaal om noget Reelt, jeg mener saalænge man ikke vil vælte Haand til, at den Løsteparagraf i Grundloven opfyldes, der omhandler Multigheden af at lade Lehn, Stamhuse og Fideikommissgods overgaa til fri Eiendom, saalænge synes jeg, at det er aldeles utidigt at fremkomme med et Forslag som det nu foreliggende. Jeg skal herved ogsaa bemærke lige overfor det ærede Medlems Ytringer, at det er ikke saa ganske ligegyldigt, hvad der i denne Henseende foretages. Jeg vil sige: Være vi en mægtig og stor Stat, som kunde sige: Det bestemmes vi nu, det vilde vi, det passer med vor hele demokratiske Udvikling, vi bryde os ikke om nogen som helst Indvending hverken fra den Ene eller den Anden, vi vilde udjage alle disse gamle Forhold og bryde os ikke om dem, der i saa Henseende lægge os Hindringer i Veien, ja, saa var det en ganske anden Sag; men efter vor hele Stilling, efter de mange Mytter, vi have gennemgaaet, er der noget sær Uheldigt, og jeg kunde fristes til at sige, Urigtigt i at fremkomme med Forslag af denne Art, thi det kan ikke undgaa, at der dog fra andre Sider lægges Mærke til os, og endstjøndt jeg kan være enig med dem, som ikke tro, at det i Almindelighed ligeoverfor Udlandet har stor Betydning, enten vi give en Lov af den ene eller den anden Beskaffenhed, lægges der dog noget Mærke til os i den øvrige Verden, ere vi dog saaledes i vor hele Tilværelse knyttede til det Samfund af Stater, der omgiver os,

at vi ikke uden videre kunne gjøre Skridt af denne Art, uden at det bemærkes, thi det kan ikke undgaa, at det paa sine Steder vil blive optaget og forstaaet som et Skridt, der antyder, at man ønsker at fjerne sig fra den monarkiske Tilstand og at nærme sig til en anden Tilstand. Alt det, her er Tale om — man betragte det, saa meget man vil, som Emaating og Ubetydeligheder — er Meget, som hører til de monarkiske Attributioner, og om det end ikke har Værdi for det ærede Medlem og ikke for mange, det tænke som han, saa har det for mange Andre en meget stor Værdi og hører til den gamle Tradition, der har bragt os til at bestaa gjennem Arhundreder som en monarkisk Stat i det europæiske Statsamfund. Man skal ikke indlade sig paa Forandringer i den Henseende, som kunne faae et uheldigt Udseende for Fremmede, og jeg vil gjentage, hvad der i sin Tid i den Retning blev sagt under Grundlovsforhandlingen; da udtaltes det ogsaa af den paagældende Minister, idet han sagde: „Hovedsagen er imidlertid at den hele omhandlede Gjensand er af liden Værdi, og da nu den foreslaede Bestemmelse lettelig vil kunne blive opfattet og i andre Stater vil blive opfattet som stridende imod den monarkiske Tradition, forekommer det Ministeriet, at, efter at Forsamlingen . . . Dette havde sin Betydning den Gang, og man kan ikke afvise, at der er Betydning deri til alle Tider, ogsaa for den nuværende Tid. Jeg tror ikke, at det er heldigt at komme ind paa en Retning af den Art, en Retning, der i hele sit Væsen gaar ud paa — jeg kunde næsten sige — at fortrædige den ringe Magtfulde, der hidtil har været forbeholdt Kongen; jeg veed meget godt, at det ærede Medlem ikke har denne Hensigt, men Virkningen af dette Lovforslag vil være den, og jeg tror paa den anden Side ikke, at det kan tillægges disse Sager en saadan Betydning som den, han tillagde den. Der maa i den Henseende lægges Mærke til, at Forsængelighed og Uregjerrighed ere to meget forskellige Ting hos Folk; den Ene har sin Forsængelighed i en Retning, den Anden sin i en anden Retning, den Ene har sin Uregjer-